

Arrest

nr. 324 239 van 28 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 december 2024.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 31 juli 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit de door verzoekende partij neergelegde documenten en haar verklaringen blijkt dat zij in Cyprus op 14 september 2020 de vluchtelingenstatus ontvangen heeft (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 2-4). Dit wordt door haar niet betwist.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Cyprus voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Cyprus werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus wordt vastgesteld.

Uit het “Country Report Cyprus” van AIDA van 9 mei 2024 blijkt niet dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Bovendien kan hieruit ook niet afgeleid worden dat er op algemene wijze een verschil in behandeling bestaat tussen onderdanen van Cyprus en personen die internationale bescherming genieten. Uit dit rapport blijkt dat zij op dezelfde wijze toegang hebben tot de arbeidsmarkt (p. 160-161), onderwijs (p. 162), sociale bijstand (p. 163) en gezondheidszorg (p. 165). Er zijn enkele beperkingen op de bewegingsvrijheid van internationaal beschermden, zij hebben namelijk enkel het recht om te verblijven in de gebieden die onder de controle van de Republiek Cyprus vallen waardoor zij niet het recht hebben om te verblijven in de gebieden in het Noorden van het eiland (p. 158). De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat haar persoonlijke situatie afwijkt van deze algemene

informatie en dat zij een mensonwaardig leven leidde in Cyprus. Uit haar verklaringen blijkt dat zij buiten de problemen met haar vader geen andere problemen gekend heeft in Cyprus en dat er ook geen andere redenen waren voor haar vertrek (NPO, p. 18 en 23). Zij heeft in Cyprus steeds een eigen woning gehad en heeft daar steeds gewerkt in een winkel (NPO, p. 12 en 16). Zij slaagde er bovendien in om taallessen te volgen en beschikte in Cyprus ook over een eigen auto (NPO, p. 16 en 23). Zij beschikt over een netwerk in Cyprus en toont niet in concreto aan dat het feit dat zij een alleenstaande moeder is problematisch zou zijn bij een terugkeer naar Cyprus. Zij is namelijk een zelfstandige vrouw die erin slaagde om een goed leven uit te bouwen in Cyprus en die beroep kan doen op een netwerk aldaar.

Zij stelt slechts dat zij het slachtoffer dreigt te worden van vervolging vanwege haar vader. Echter dient hieromtrent opgemerkt te worden dat deze situatie niet beschouwd kan worden als vervolging of een situatie van ernstige schade waarvoor zij in België internationale bescherming zou nodig hebben. Verzoekende partij komt in het verzoekschrift niet verder dan het louter herhalen van haar reeds afgelegde verklaringen. Hiermee slaagt zij er niet in om de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen waardoor deze behouden blijft en door de Raad overgenomen wordt:

“Er dient gewezen op een aantal elementen die de ernst van de dreiging van een gedwongen huwelijk aantasten en derhalve eveneens de repercussies vanwege uw vader omwille van uw weigering. Zo zou er sinds uw aankomst in Cyprus amper aangedrongen zijn geweest om dit huwelijk aan te gaan. U blijft nauwelijks enig contact te hebben gehad met uw vader of de man met wie u verondersteld werd te huwen. Vooreerst verklaart u dat zij beiden Cyprus verlieten ongeveer twee weken nadat u er een verzoek tot internationale bescherming indiende. U weet niet waar deze man ging wonen maar uw vader verbleef in het Turkse deel van Cyprus (notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) p.13). U zou vervolgens uw vader maar bij twee gelegenheden terug hebben gezien. Een eerste keer in maart 2019 en een laatste keer in juni 2023, wanneer hij u bedreigde. U verklaart verder geen enkel contact met hen te hebben gehad en niet precies te weten waar hij verbleef (NPO p.13-14). Zodoende heeft u gedurende een periode van vier jaar helemaal niets van hen vernomen. Sinds uw vertrek uit Cyprus heeft u evenmin enig nieuws van deze man of uw vader (NPO p.7). Uit deze verklaringen blijkt dan ook allerm minst dat zij verregaande inspanningen leveren om er voor te zorgen dat u zich aan dit gedwongen huwelijk zou houden. U weet daarbij niet aan te geven op welke manier zij alsnog zouden aandringen op een huwelijk. U weet enkel te herhalen dat zij nog aandrongen op een huwelijk zonder dat u daar enige concrete voorbeelden van kunt aanhalen (NPO p.20). Waar u verklaart hen steeds te hebben gezegd dat uw procedure nog lopende was, staat dit niet in de weg dat zij niet meer inspanningen zouden leveren om de stand van zaken na te gaan. Deze verklaringen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van een dreigend gedwongen huwelijk. (...)”

Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat, indien er geloof gehecht kan worden aan het gedwongen huwelijk, zij slechts beperkte stappen ondernomen heeft om een beroep te doen op de hulp of de bescherming van de bevoegde instanties. Zij stapte naar de politie en er werd een onderzoek opgestart, maar verzoekende partij vertrok twee dagen later reeds uit Cyprus (NPO, p. 17-18). Zij kan aldus bezwaarlijk aanhalen dat zij de bescherming die Cyprus haar zou kunnen bieden, heeft afgewacht of uitgeput. Bovendien stelt zij geen redenen te hebben waarom de Cypriotische autoriteiten haar geen bescherming zouden kunnen bieden tegen haar vader, zij haalt enkel aan dat zij haar niet meteen een schuilplaats hebben aangeboden (NPO, p. 19). Zij toont niet in concreto aan dat zij bij een terugkeer naar Cyprus geen beroep zou kunnen doen op de Cypriotische politie. Gezien hoger genoemd vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits zij uiteraard de nodige stappen zet. Door louter te stellen dat haar vader haar zou kunnen meenemen naar het Turks deel van Cyprus waar de politie geen jurisdictie heeft, kan zij bovenstaande conclusie, namelijk dat zij reeds meerdere jaren zonder problemen in Cyprus gewoond heeft, niet ombuigen en toont zij aldus niet aan dat zij bij een terugkeer naar Cyprus problemen met haar vader dient te vrezen.

Zij toont met bovenstaande niet aan dat het dermate moeilijk was om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen en dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Verzoekende partij toont niet aan dat haar levensomstandigheden, vanwege een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in Cyprus de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

Het loutere feit dat haar kind in België over de vluchtelingenstatus beschikt, heeft niet tot gevolg dat aan verzoekende partij op basis hiervan ook een status dient toegekend te worden in België. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers individueel en op eigen merites te worden beoordeeld.

5. Aldus kan er worden aangenomen dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om haar, bij eventuele problemen dienaangaande en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekende partij verhinderen. Het lijkt erop dat haar verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

Adv VzP stelt de beschikking niet ontvangen te hebben van de dominis litis. Ze geeft aan dat VzP bescherming gekregen heeft in Cyprus -dat onder het Griekse systeem valt- in 2021, meer dan 3 jaar geleden betekent dit dat haar documenten inzake de toegekende subsidiaire bescherming verlopen zijn. Ze is hier zwanger geraakt en bevallen van een dochter tot grote afkeuring van haar familie, zijnde de vader en de haar beloofde toekomstige echtgenoot, die op en af Cyprus en Somalië reizen. Inmiddels blijkt het kind erkend te zijn in België (stuk 3 verzoekschrift) waardoor het argument inzake de vrees voor besnijdenis van het kind verval.

VzP heeft zich beklaagd over de Cypriotische toestanden en brengt een document inzake haar psychologische kwetsbaarheid bij. Ze stelt geen effectieve en efficiënte bescherming in Cyprus te kunnen genieten temeer haar documenten verlopen zijn en ze er enkel subsidiaire bescherming had.”

5. Verzoekster brengt ter terechtzitting, met voormelde algemene en veelal herhalende argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 3 december 2024.

Uit de argumentatie van de advocaat van verzoekster ter zitting, dat verzoekster in Cyprus enkel subsidiaire bescherming had, blijkt dat deze de beschikking niet of minstens niet grondig en correct heeft gelezen.

Verzoekster heeft in Cyprus immers de vluchtelingenstatus gekregen.

Dit werd eerder in de beschikking (vast)gesteld, aan de hand van de gegevens in het administratief dossier waaronder de door verzoekster zelf aangebrachte stukken (zie map 5 ‘documenten’ in het administratief

dossier, met o.a. de beslissing van de Cypriotische asielinstanties van 14 september 2020 waarbij verzoekster als vluchteling wordt erkend + haar vluchtelingenkaart).

In de beschikking staat in dit verband te lezen:

“Uit de door verzoekende partij neergelegde documenten en haar verklaringen blijkt dat zij in Cyprus op 14 september 2020 de vluchtelingenstatus ontvangen heeft (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 2-4). Dit wordt door haar niet betwist.”

Het betoog van de advocaat ter zitting mist dus feitelijke grondslag en is allerminst ernstig. Zij pleit hiermee volledig tegen de inhoud van het dossier en van de beschikking, en doet hiermee vanzelfsprekend geen afbreuk aan de grond van de beschikking, gesteund op de gegevens vervat in het dossier.

De Raad wijst erop dat een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekster blijft hiertoe evenwel, en zeker door geheel voorbij te gaan aan de grond van de beschikking en deze flagrant te miskennen, in gebreke.

Waar ter zitting er zeer algemeen op wordt gewezen dat de Cypriotische documenten verlopen zijn, wordt vastgesteld dat verzoekster hier eerder niet de minste melding van maakte. Verzoekster formuleerde hierover eerder niet enige opmerking of kritiek in het verzoekschrift, ofschoon zij hierin hiertoe perfect de mogelijkheid had om dergelijke zaken aan te halen. In dit verband dient erop te worden gewezen dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Hoewel verzoekster ervan op de hoogte was en is wanneer bepaalde van haar documenten verstrijken, maakte zij hier dus eerder niet enige opmerking over in het verzoekschrift. Dat zij dit pas voor het eerst op zitting doet, is aldus laattijdig gelet op hogervermeld doel van de vraag tot horen.

Hieraan wordt nog toegevoegd dat de argumentatie ter zitting omtrent het feit dat de Cypriotische stukken van verzoekster verlopen zouden zijn, wordt gelinkt aan het feit dat zij er subsidiaire bescherming zou genieten, hetgeen dus niet correct is aangezien verzoekster in Cyprus de vluchtelingenstatus geniet. Voormeld argument is derhalve niet alleen laattijdig, het mist ook feitelijke grondslag en ernst. Uit niets blijkt hoe dan ook dat verzoekster, die een Cypriotisch reisdocument heeft geldig tot 22 maart 2026 (zie AD, map 5 'documenten', "travel document"), niet terug kan keren naar Cyprus en er, bij het verstrijken van de geldigheid van (verblijfs)documenten, haar documenten niet eenvoudig kan verlengen/vernieuwen, mits het daartoe zelf zetten van de vereiste stappen.

Verzoekster beperkt zich ter zitting voor het overige tot het louter herhalen van eerdere verklaringen en reeds aangehaalde argumenten en het verwijzen naar neergelegde stukken, elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en in acht werden genomen.

Ze gaat echter niet in het minst concreet en inhoudelijk in op hetgeen eerder concreet omtrent haar situatie en levensomstandigheden als statushouder in Cyprus werd vastgesteld. De Raad beklemtoont in dit verband dat verzoekster in Cyprus steeds een eigen woning had, dat zij er altijd heeft gewerkt (in een winkel), dat zij er taallessen kon volgen en een eigen auto had, dat zij er over een netwerk beschikte, en dat zij niet op een concrete en overtuigende wijze aantoont dat het feit dat zij een alleenstaande moeder is problematisch zou zijn bij een terugkeer naar Cyprus, gelet op het feit dat zij een zelfstandige vrouw is die erin slaagde om een goed leven uit te bouwen in Cyprus en er bovendien beroep kon doen op een netwerk aldaar. Zij kon er dus haar rechten en voordelen als begunstigde van internationale bescherming, zoals inzake de toegang tot huisvesting, de arbeidsmarkt,... laten gelden en toont niet aan dat dit bij een terugkeer niet meer mogelijk zou zijn. Door zich ter zitting louter zeer algemeen over de "Cypriotische toestanden" te beklagen, toont verzoekster het tegendeel niet aan. Ze maakt niet aannemelijk dat haar situatie in Cyprus er een was van of dat bij terugkeer naar Cyprus een situatie dreigt van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie in de eerder vernoemde relevante rechtspraak.

Zoals in de beschikking wordt aangegeven, komt het aan verzoekster toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Cyprus werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen. Zij blijft hiertoe echter in gebreke, zo werd eerder vastgesteld in de beschikking en haar algemene argumentatie ter zitting is niet van aard anders te doen oordelen.

Het argument van de advocaat ter zitting dat zij de beschikking niet heeft ontvangen van de *dominus litis*, hetgeen echter geen verklaring of rechtvaardiging biedt voor het tegen de inhoud van het dossier pleiten, heeft louter betrekking op de onderlinge communicatie tussen de advocaten, maar niet op de inhoud van de beschikking van 3 december 2024.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in die beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Cyprus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
---------------	-----------------

M. DENYS,	griffier
-----------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

M. RYCKASEYS